

Müller Dezső

Nincs ítélet

*Rút vétkeink láttán elsápad a Nap
ocsmányságunk rágördül a szánkra
s a szitkok árjában míg átok hull a tájra
több millió ember egymásba harap*

*Legtöbbünknel lassan a vérengzés kap szárnyra
egyre tornyosulnak keblünkben a romok
s már nem bírnak oltalmazni minket a templomok
úgy szétesett életünk védőzárja*

*Bár gyakran gyógyítanak bennünket az égből
mégis magunkra terítjük a bűn leplét az éjből
s így a velőnkig süvít a gyűlölet lándzsa-íve*

*Ölünk zsarolunk hazudunk nevedben
de ítélet mégsem születik Istenem kezében
s mi újra megússzuk mint egykor Ninive.*

Ezernyi gyermek mosolyából

(Kisfiam emlékére)

*Fölszívódtál mint nyári nap melege
törékeny életed nyomot nem hagyott
s én lettem újra szegény elhagyott
tombol bennem az árvaság ereje*

*Gyötrellemmel vívtam minden harcomat
hol rejtelem kínozott hol rút vihar vágott
de úgy akartalak mint Isten a világot
ezernyi gyermek mosolyából szűrtem ki arcodat*

*És szép szemed mely többé nem világol
mert porhüvelyedet tüstént elnyelte a távol
s nem maradt semmi parányi lényedből*

*pedig egykoron kis szád muzsikaként szólt
s te magad voltál a tündöklő égbolt
csillagmilliárd sugárzott lombos fényedből.*

Megbomlott a rend

*A csillagok alatt megbomlott a rend
szinte mindeni fő egy óriási tálban
s bár lármát habzsol szüntelen a csend
mégis a mély tombol a sápadt éjszakában*

*Mindenütt konok sötétség feszül
szított gyűlöletet senki sem olt
s míg ocsmány sivárság dúl bennünk legbelül
a hegyek fölött gyér világosságot gyújt a hold*

*Egészen elapadt a kedvünk dolgozni lenni
üres hordókként gördülünk előre
csak egyet tudunk pimaszul beszélni
míg rá nem zuhanunk egy lomha kőre*

*Fiaid gyanánt élni már nem tudunk itt lenni
hacsak újjá nem szülsz minket kegyelmes Isten.*

Fohász

*Ha felhő kúszik
a tengernyi égre
segíts lángot lobbantanom
a pislogó fényre
ha könnyzárpor hull
a megsebzett tájra*

*segíts zsebkendőt húznom
a bágyadt láthatárra
ha a fák kontyáról
leesnek a fészkek
segíts visszahoznom
az elrepült fecskéket
ha köröskörül
a tagadások nyerne
segíts visszaadnom
hitét az embernek
és ha kirajzolódnak szárnyai
a röpködő madárnak
segíts kimondanom
hibáit a világnak!*

Tombol a mély

*Ki figyel ma békére igazságra
hasztalan rakjuk egymás mellé a szavakat
ólmos eső hull bozontos homlokunkra
s elesik a legjobb akarat*

*Mi lesz ezzel a világgal
mind felszívódnak a szikla-hitű lények
nem szabad beérned az üszkösödő vággyal
ha szemedből kifolytak az aranyárga fények*

*Sehol se tiszta már szép egünk
beszennyezték kékjét vörhenyes foltok
hogy ne legyen közöttünk olyan aki boldog*

*A tétlenség nedvétől lucskos a kezünk
nyugalmat nem nyújt se nappal se éj
s alattunk tombol csak tombol a mély.*

Magány

*Hallgatok csak hallgatok
életem alkonyi fényben ázik
s konok némaságom
akár a csönd kivirágzik*

*arcom tündöklő síkját
az éj korma várja
s kirongyosodott ajkamat
katicabogárnyi szó sem járja*

*hallgatok csak hallgatok
kövek előtt kövek mögött
míg teljesen beborul az ég
szempilláim csukódása fölött.*

Ima

*Engedj olyanná lennem mint a villám
mely önmagát rázza
s körülzsinórozza az eget
vágató cikázása*

*Engedj olyanná lennem mint a felhő
mely a nedveket párnáiba szívja
utána kristálypermetét
a föld kopárságára sírja*

*Engedj olyanná lennem mint a hold
mely pislogva csüng az ég búbján
hogy lámpása fényt okádjon
temérdek koldus útján*

*S engedj olyanná lennem mint a madár
mely szárnyait kitárja
s ha megsérül fölviszi sebeit
az iszonyatos magasságba.*

Jeanne, katona, 2013

Rimánkodó szívverésben

*Rejtelmet okádó éjben
lombosodó lánccsörgésben
iszonyt szító mélységekben
makrancos keringésben
szivárványt öklelő létben
szerelmet taposó szenvedésben
búskomorságban rút kesergésben
velőt szorító ??????????
félelemben szilaj remegésben
örökre hiányzó napsütésben
undok fagyban üvöltő szélben
felhőket gördítő vaksötétben
vacogok rimánkodó szívverésben.*

Fogadj szívedbe

*Amíg fénylik a hold
a hullámzó égen
amíg fölbuzognak
a helyek serényen*

*Amíg a fák lombjai közt
kitárul az alkony
amíg fölcsehöl a visszhang
sziláj kősziklákon*

*Amíg megszeppent folyók
hőmpölyögnek csendben
amíg elmerül a kín is
sekély vizükben*

*S míg élni tudok
buzgón itt lenn
fogadj fogadj
szívedbe Isten!*

A vers

*Nekem a vers
tündöklő tisztás
lángoló nyári nap
örök lobogás*

*Nekem a vers
szilaj gát kemény fék
halált öklelő
virgonc buborék*

*S nekem a vers
bölcső nyoszolya
ihletkor szívemet
kékre horzsolja.*